

De most így szól az ÚR, a te teremtőd, Jákób, a te formálód, Izráel: Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy! Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg. Mert én, az ÚR, vagyok a te Istened, Izráel Szentje, a te szabadítód! Kárpótlásul adom érted Egyiptomot, Etiópiát és Szebát adom helyetted. Mivel drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek, azért embereket adok helyetted, életedért nemzeteket. Ne félj, mert én veled vagyok! Napkeletről visszahozom gyermekeidet, és napnyugatról összegyűjtelek. Ezt mondom északnak: Add ide! - és délnek: Ne tartsd fogva! Hozd ide fiaimat a messzeségből, leányaimat a föld végéről, mindenkit, akit nevemről neveznek, akit dicsőségemre teremtettem, formáltam és alkottam.

Kedves Testvéreim!

Kovács Ákos énekes, egyik dalában a következő sort énekli: „Beleremeg a föld, amikor megszólal...”.

Mai alapigénkben Isten szól hozzánk, nekünk. Személyes üzenet ez, egy szerelmi vallomás, egy szerelmes szavai ahhoz, akit a legjobban szeret, egy apa szavai fiához akibe bizalmát, hitét, minden erejét beleveti. És beleremeg az ember ezekbe a szavakba, mert nem lehet elmenni mellettük, nem lehet egyszerűen legyinteni egy ilyen vallomásra.

Személyes üzenet, egy csak nekünk, csak nekem, és csak neked címzett levél.

Mióta keresztyén vagyok, nagyon sokszor elhangoztak ezek a szavak áldásként, bátorításként, megerősítésként: „Így szól az Úr a te teremtőd és a te formálód: *ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak.*

Sokszor használom én magam is ezt az ígét, személyes áldásként, az úrvacsora előtt osztott áldásban is szinte mindig előkerül. Nekem ezek a szavak nagyon sokat jelentenek, nehéz is erről az ígéről beszélni, mert minden egyes szó, minden kifejezés hangsúlyos, mert – legalábbis bennem – kötődik hozzá valami személyes, valami kézzel fogható.

Kereken egy évvel ezelőtt, a nyaralásunkból hazaérve nekiláttunk csomagolni. Egy hét alatt mindent dobozokba zártunk, hogy elinduljunk ide, az akkor még ismeretlenbe. Már a nyaralás alatt sokat beszélgettünk, gondolkoztunk. Hogyan lesz? Milyen lesz? Hogy fogadnak majd? Miután a budafoki gyülekezet megválasztott lelkészének, rengeteg kérdésem lett. És persze ott élt bennem a félelem.

Nemrég egy rádióriportban megkérdezték tőlem, hogy mit értek félelem alatt. Azt válaszoltam, hogy a félelem az, amikor tudom, hogy van megoldás a kérdéseimre, a félelmemre. Félek az ismeretlentől, félek a hogyan tovább-tól. A riporternek elmondtam azt is: ez a félelem akkor orvosolható, ha Istenre bízom az ügyemet, de ez bizony sokszor nagyon nehéz. Nehéz volt egy éve is, aztán jött a szentháromság ünnepe utáni 6. vasárnap, akkor éppen 15-e, amikor az óbudai gyülekezettől búcsúztam, és a heti ige, akkor is ugyanígy szólt: „ne félj, mert megváltottalak...” Másnap indultam ide, és hirtelen nyugodt lettem. Tudtam, hogy nem kell félnem, tudtam, hogy minden rendben lesz.

Féltem az újtól, feltettem a kérdést, vajon ez az én utam, nekem itt a helyem, helyt tudok állni?! És mint nem egyszer, amikor ezek a kérdések felmerültek, jött Isten szava, egyszerűen tisztán: ne félj!

Dani nagyon fél a viharban. Amikor dörög az ég, gyorsan szalad és jön hozzánk, hogy öleljük meg, vegyük fel. Mellettünk, velünk biztonságban érzi magát, mert tudja, érzi, hogy szeretjük és vigyázunk rá, mert mi vagyunk a szülei.

Amikor félelem vesz erőt rajtam, amikor bizonytalan vagyok a jövő felől, amikor megrettent valakinek az elvesztése, amikor nem tudom merre tovább, akkor Isten azt mondja, itt vagyok ide, hozzám jöhetsz. És elmondja azt is, hogy miért: mert megváltottalak, mert bizonyítottam feléd, neked a szeretetemet. Luther az íróasztalába véste: meg vagyok keresztelve, mert a keresztsége emlékeztette őt a megváltásra. Ebben az ígében is benne van ez, amikor azt is hozzáteszi Isten: megváltottalak, neveden szólítottalak – a keresztségben ő személyesen szólít meg, tesz a gyermekeivé bennünket, és azt mondja ránk: enyém vagy, bármilyen is vagy, de az enyém, a gyermekem, a szerelmem.

Megváltottnak lenni. Mit jelent ez a mai ember számára? Jelent-e egyáltalán valamit? Jelent-e számomra, számodra ez a kijelentés valamit?

Egyszer beszélgettem valakivel, hitről, Istenről, a mennyországról. A következő kérdést tette fel: Miért fontos az, hogy mindenki a keresztyénség által kijelölt úton haladjon a mennyország felé? Miért nem lehetséges az, hogy mindenkinek a saját útját kell megtalálnia, amihez nem szükséges templom, nem szükséges Biblia?

Népszerű gondolta ez manapság, amikor mindenki a saját útját keresi, mindenki a maga ösvényeit tapossa.

A ma embere számára nem az a kérdés, hogy van-e Isten vagy nincs, hanem az, hogy hogyan jutok el hozzá.

Egyszerűen fogalmazva, akinek pl. a pénz az istene az nem igazán törődik azzal, hogy a pénzszerzésnek vannak normális útjai. Nem, hanem megy előre mindenben, és mindenkin keresztül azért, hogy minél többet szerezzen. Aki abban hisz, hogy az ember önmaga istene, az minden erejével arra törekszik, hogy elérje önmagát és a különböző főleg keleti praktikákhoz, meditációkhoz, agykontrollhoz, jógához fordul, elvonul a világtól, hogy rátaláljon az útra, ami sokszor viszont csak még mélyebbre visz a dzsungelben.

De vannak akik, és ilyenek vagyunk mi, akik templomba járunk, az Istent keressük, mert tudjuk, hisszük azt, hogy nála van az üdvösség, ő az a cél, akihez szeretnénk eljutni. Viszont a mi életünkbe is benne van hogy a saját módszerünkkel keressük őt. Alapvető emberi viselkedés ez. Elindulunk a dzsungelbe aztán rögtön az első fánál letérünk az ösvényről ami elvezetne az „inkák rejtett kincséhez.” Mert azt mondjuk, ő hát biztosan nem ezen az úton van, az túl egyszerű lenne, nem lennénk koszosak, véresek, nem látszanának rajtunk a küzdelem nyomai, ha egyszerűen csak odasétálnánk az úton. Az ember szereti a kihívásokat – akár az első emberi történetben: meg volt az alapvető jelzés: ne egyetek arról a fáról – és jön az emberi gondolkodás: együnk róla. Ott az út és mi azt mondjuk nem kell. Mint a durcás kisgyerek aki elfordítja a fejét, amikor édesanyja elveszi a játékát.

Úton vagyunk, vágjuk magunknak az ösvényt, és közben minden apró neszre felkapjuk a fejünket, mert félelmetesek a dzsungel ismeretlen hangjai.

És Isten újra és újra szól: ne félj, mert megváltottalak. Isten utánunk jön, megszólít, és vezet bennünket, vezet, hogy újra rátalálhassunk a helyes útra, az útra, amely őhózzá, az üdvösségre vezet.

Alapigénk egy konkrét szituációban szólal meg, mégis túlmutat azon. A konkrét szituáció: a zsidó nép a babiloni fogságban keresi a hazatérés lehetőségét, próbál küzdeni az elnyomó hatalommal, és fél. Félt, mert úgy érzi elhagyta őt az Úr. De Isten utánuk megy, és megszólítja, ahogy a Biblia mondja: nevéükön szólítja őket, személyes szabadulást kínál. Isten azt mondja alapigénkben: *embereket adok helyetted, életedért nemzeteket.*

Keresztyénként tudjuk, hogy Isten utánunk jött. Utánunk, akik elfordultunk tőle, akik – talán nem is készakarva – de letértünk az útról. Utánunk jött és saját fiát kínálta fel, hogy rajta keresztül új utat találjunk. Egy afrikai ének a következőképpen fogalmazza ezt meg: Jézus fénye út a sötétben. A teljes sötétségből, a bűn dzsungeléből Jézus kereszthalálának és feltámadásának fénye utat mutat. Megmutatja, hogy merre van a kijelölt ösvény, elénk áll és azt mondja: ne félj, mert megváltottalak.

Sokszor érezzük azt, hogy túl szűk az a folyosó, melyet Isten felkínált, hogy eljussunk hozzá. Így van, szűk. A Biblia, Jézus nem is csinál ebből titkot: *szoros az a kapu, és keskeny az az út, amely az életre visz, és kevesen vannak, akik azt megtalálják.*

Viszont, ha ez így van, akkor miért jó nekünk azon menni, miért nem lehet az, hogy megyünk arra amerre gondoljuk, a lényeg úgyis az, hogy a végén rátaláljunk az útra? Elég, elég a végén rátalálni, de tudjuk-e mikor lesz vége, tudjuk-e azt biztosan, hogy félelmeink, bűneink nem akadályoznak meg minket abban, hogy visszataláljunk? Nem ülünk-e le a sötét erdő közepén magunkba roskadva, hogy jajj elvesztem? De. A tapasztalat azt mutatja, hogy igen, hogy az ember önmagától nem képes rátalálni az útra, nem képes eljutni a céljához. És mit tesz Isten?

Mondhatná azt, hogy figyelj ember, én szóltam, nem egyszer figyelmeztettelek, hogy ne csináld ezt velem. Ne vágd magad alatt a fát. Most edd meg amit főztél. Maradj ott az erdő közepén, és rettegj a körülötted ordibáló fenevadaktól. Nem érdekel, nem törődöm veled, én szóltam, de te nem hallgattál rám.

Sokan ezt látják Istenben. Talán azért mert amikor az úton voltak még, akkor szigorúak voltak a szabályok. De Isten nem ilyen. Ő, ahogy Jézus a példázatában elmondta, utánamegy az elkóboroltnak, a vállára veszi, bekötözi a sebeit, és azt mondja ne félj, *drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek.* Isten szerelmi vallomása ez az embernek. A szülő szava a gyerekéhez. Isten úgy néz ránk mint a szerelmes a szerelmére, mint apa a fiára: nem látja a hibákat, nem kérdezi miért tetted, egyszerűen csak elfogad olyannak amilyen vagy, kézen fog és maga mellé vesz, szeret akkor is, ha nem úgy sikerülnek a dolgok, és mindent megtesz érted, még akkor is, ha te elfordultál tőle.

Drágának tartalak, és becsesnek, mivel szeretlek. Ezek a szavak, nem a könyörtelen Isten szavai, aki csak korlátokat, szabályokat állít, aki fegyelmez és bosszút áll. Nem, ezek a kegyelmes, szerető Isten szavai, aki annyira szeret, hogy az életét is odaadja.

Odaadja, hogy visszatérhessünk az útra. Arra az útra, amelyen nem titok, még mindig vannak nehézségek. Mert nem előre kitaposott útra állít bennünket, egyszerűen csak egy jelekkel, korlátokkal ellátott ösvényre, ahol meg kell küzdenünk az elemekkel. Viszont ekkor is ott áll mellettünk, és nem hagy el: *Ha vízen kelsz át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok nem sodornak el. Ha tűzben jársz, nem perzselődsz meg, a láng nem éget meg.*

De mindez csak akkor, ha az úton vagyunk. Lesz víz az úton, de sosem túl nagy, lesz tűz is, de nem éget meg. Vannak nehézségek, de Isten azt mondja, ne félj!

Megrendítőek Isten szavai. Beleremeg a föld, amikor megszólal. Az idézett ének, Ákostól úgy folytatódik: nem fog tetszeni az utolsó hangos dal.

Nem fog tetszeni, akkor, ha nem törődünk az ő szavával. Mert Isten most még úgy szól hozzánk, mint szerelmes, mint apa a fiához, ha elfogadjuk tőle és viszontszeretjük, akkor Örökké ebben a szerelemben élhetünk, viszont, ha nem akkor elfordítja tőlünk az arcát, és valóban nem fog tetszeni az utolsó hangos dal.

A választás rajtunk áll. Menjünk haza, és vegyük elő a Bibliánkat, olvassuk el ezt a szerelmes üzenetet Ézsaiás próféta könyvéből, mert ez személyesen nekünk szól, neked és nekem. És nem közösségben kell rá válaszolni, hanem mindannyiunknak külön és külön.

Adja Isten, hogy válaszunk után ne a félelem, hanem az Úrban való öröm lehessen életünk irányítója.